

Opatrovník dítěte učinil na jeho manželského otce oznámení ve smyslu § 8 zák. čís. 4/31, tvrdě, že se otec dítěte úmyslně vyhýbá svým vyživovacím povinnostem a že dosud pro své manželské dítě nezaplatil žádné výživné. P r v ý s o u d návrhu ve smyslu § 9 cit. zák. nevyhověl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ježto jde o nezl. osobu, která má právo požadovati výživné, má na jejím místě činiti trestní návrh u obžalovacího úřadu jen poručenský soud. Ve smyslu tohoto zákona přezkoumal poručenský soud, který jest oprávněn, by trestní návrh učinil, stav věci v tom směru, zda jest tu podezření trestného jednání ve smyslu § 8 cit. zák. Však k podstatě tohoto přestupku patří, že povinný k poskytování výživného nesplnil úmyslně nebo z hrubé nedbalosti povinnost k výživě, takže oprávněný, v tom případě dítě, jest vydán nouzi neb by nebyl vydán nouzi, musí býti podporován třetí osobou. Přezkoumání spisů v tomto směru nezavdává rekursnímu soudu příčinu, by trestní návrh u obžalovacího úřadu učinil, poněvadž ze spisu vychází najevo, že otec dítěte jest zaměstnán jen jako praktikant u kočovného biografu Josefa K-a, a skutečně jen za poskytování stravy a bytu, což jest potvrzeno i sdělením nemocenské pojišťovny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o dovolací rekurs podle odstavce (2) § 46 zákona ze dne 19. června 1931 č. 100 sb. z. a n., který může býti podán jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost. Není tu žádný z těchto důvodů. Nižší soudy svými usneseními nerozhodly o otázce, zda otec František K. jest vinen přestupkem podle § 8 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z r. 1931, nýbrž jen, zdali po rozumu § 9 téhož zákona má býti učiněn návrh na jeho stíhání pro tento trestný čin, o němž nižší soudy jsou po zákonu povolány rozhodovati. Proto byly oprávněny uvažovati o vhodnosti a odůvodněnosti návrhu na stíhání i o tom, zdali zjištěné okolnosti odůvodňují podezření řečeného přestupku, a není nezákonností, že po této stránce výsledek šetření přezkoumaly a posoudily. Ustanovení § 84 tr. ř. nepřichází v úvahu pro zvláštní ustanovení citovaného § 9 zákona čís. 4/1931. Napadené usnesení není ani ve zřejmém rozporu se spisy, neboť odůvodnění jeho má ve spisech podklad a jest otázkou právního posouzení, které z tvrzených okolností jest považovati za závažné pro rozhodnutí, otázkou tou však nejvyšší soud v souzeném případě se zřetelem k ustanovení (2.) odstavce § 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. se nemůže zabývat. Výtku zmatečnosti rekurent vůbec neprovedl a nejvyšší soud přezkoumaj spisov zmatečnost neshledal.

Čís. 13232.

Rozsudek v rozvodovém sporu, jenž byl vynesena na základě uznání žalovaného, aniž soud zjišťoval anebo uváděl rozvodový důvod, nemůže býti podkladem pro přeměnu rozvodu v rozluku (§ 17 rozl. zák.).

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1303/33.)

Rozsudkem pro uznání bylo rozvedeno manželství stran z viny žalovaného manžela. Návrh manžela, by na základě onoho rozsudku bylo manželství prohlášeno za rozloučené z viny manžela, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by o návrhu znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Souhlasiti jest s dovolací rekurentkou, že v souzeném případě rozsudek krajského soudu civilního v Praze ze dne 19. ledna 1931, kterým bylo k její žalobě rozvedeno od stolu a lože její manželství s navrhovatelem, nemůže býti podkladem pro přeměnu rozvodu manželství v rozlukou podle § 17 zák. rozl. Podle tohoto zákonného ustanovení žádost o rozlukou předpokládá rozvod manželství od stolu a lože podle § 107 a 109 obč. zák., totiž rozvod nedobrovolný, nemůže však mu býti základem rozvod dobrovolný podle § 103 obč. zák. K dobrovolnému rozvodu se vyžaduje jednak, by oba manželé byli s rozvodem srozuměni a o podmínkách — tedy i o majetkových — dohodnuti (§ 103 obč. zák.). Tyto podmínky byly v souzeném případě splněny, neboť podle protokolu krajského soudu o ústním jednání, při němž byl rozsudek rozvodový vydán, manželé se dohodli o svých majetkových poměrech i o odvolání trestních udání manželkou na manžela učiněných a ujednali v tom směru smír, načež manžel doznal nadávky v protokolu uvedené a uznal žalobní nárok na rozvod, který manželka pak žádala jen pro doznané nadávky manželovy. Rozsudek byl vynesena na základě tohoto uznání, aniž soud zjišťoval anebo uváděl rozvodový důvod. Takovéto uznání zahrnuje v sobě souhlas s rozvodem; nešlo tedy o rozvod podle § 107 až 109 obč. zák., který předpokládá nedostatek svolení druhého manžela. Takový rozsudek nemůže býti podkladem pro přeměnu rozvodu v rozlukou, jak nejvyšší soud vyložil již ve svém rozhodnutí čís. 11498 sb. n. s., na něž se odkazuje. Okolnost, že manžel v rozvodovém sporu doznal nadávky, jest nerozhodná, an rozvodový rozsudek nadávky nezjišťuje a není založen na doznání, nýbrž jen na uznání nároku.

Čís. 13233.

Úpravě pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., není na závalu, že v pachtovní smlouvě bylo, třebaže před účinností vládního nařízení, ujednáno, že pachtýři nepřisluší nárok na slevu pachtovného ani z důvodů ve smlouvě zvlášť uvedených ani ze žádného jiného důvodu.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 1328/33.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh pachtýře na úpravu pachtovného podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.